तत्कुचोत्सङ्गलग्नार्द्धं जघ्नुस्तेऽनुप्रविश्य तं ॥ ४१० ॥
स्वैरेव प्रेरिता दारैस्ते तस्य नृपतेः किल ।
मुमूर्षोर्जानुनी स्वैरं शिलायां समचूर्णयन् ॥ ४११ ॥
त्रयोदशाब्दे ज्यैष्ठस्य शुक्लाष्टम्यां क्षपाक्षणे ।
श्वपाकभोग्यः स श्वेवावस्करे तस्करैर्हतः ॥ ४१२ ॥
उन्मत्तावंतिनामाथ पार्थसूनुर्दुराशयः ।
अभ्यषिच्यत वैधेयैः सचिवैः शर्वटादिभिः ॥ ४१३ ॥
श्वपाकीकामुके पापे निहते निशि तस्करैः ।
प्रजानां पाप्मना सोऽभूत् पापात् पापतरो नृपः ॥ ४१४ ॥
स्थगिता तत्कथापापस्पर्शभीत्या सरस्वती ।
कथंचित् त्रस्तुरश्वेव सेयं प्रस्थाप्यते मया ॥ ४१५ ॥
आसीत् पितृकुलं तस्य भक्ष्यं दुर्नृपरक्षसः ।
और्वाभिधस्य हव्याशविशेषस्येव जीवनं ॥ ४१६ ॥
तस्यासंष्टकुराघातसटाङ्कारकरोटिकाः ।
घाणास्कन्दादिवाद्यज्ञाः सभायां मुख्यमन्त्रिणः ॥ ४१७ ॥
तेऽमात्याश्चारणत्वेन निर्लज्जास्तमरञ्जयन् ।
कालान्तरेण यैरेव भूमिपालैर्भविष्यते ॥ ४१८ ॥
पर्वगुप्तोऽभवत् तस्य सर्वेभ्योऽप्यधिकं प्रियः ।
आस्थाने नर्तनं कुर्वन्नपाकृतकटीपटः ॥ ४१९ ॥